

UCHWAŁA NR XLIX / 309 / 2023
RADY POWIATU W SZYDŁOWCU
z dnia 29 grudnia 2023 r.

w sprawie: zaskarżenia Rozstrzygnięcia Nadzorczego Wojewody Mazowieckiego z dnia 30 listopada 2023 roku WNP-R.4131.21.2023 r. stwierdzającego nieważność uchwały Rady Powiatu w Szydłowcu nr XLVI/287/2023 z dnia 3 listopada 2023 roku w sprawie stwierdzenia, że pismo Starosty Szydłowieckiego nie jest informacją na podstawie, której Rada Powiatu w Szydłowcu uznaje, że została poinformowana o jego skazaniu prawomocnym wyrokiem

Na podstawie art. 85 ust. 1 i 3 oraz art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2022 r., poz. 1526 ze późn.) oraz art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1.

Zaskarża się Rozstrzygnięcie Nadzorcze Wojewody Mazowieckiego z dnia 30 listopada 2023 roku WNP-R.4131.21.2023 r. stwierdzające nieważność uchwały Rady Powiatu w Szydłowcu nr XLVI/287/2023 z dnia 3 listopada 2023 roku w sprawie stwierdzenia, że pismo Starosty Szydłowieckiego nie jest informacją na podstawie, której Rada Powiat w Szydłowcu uznaje, że została poinformowana o jego skazaniu prawomocnym wyrokiem.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Wicestarosie Powiatu w Szydłowcu.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Powiatu w Szydłowcu
Roman Woźniak

Roman Woźniak

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 85 ust. 3 ustawy o samorządzie powiatowym podstawą do wniesienia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody jest uchwała organu, który podjął zaskarżoną uchwałę lub którego dotyczy rozstrzygnięcie nadzorcze.

Rada Powiatu w Szydłowcu dnia 3 listopada podjęła uchwałę nr XLVI/287/2023 w sprawie: stwierdzenia, że pismo Starosty Szydłowieckiego nie jest informacją na podstawie której Rada Powiatu w Szydłowcu uznaje, że została poinformowana o jego skazaniu prawomocnym wyrokiem.

W następstwie podjęcia Uchwały, Wojewoda Mazowiecki zaskarżonym rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Mazowieckiego z dnia 30 listopada 2023 roku WNP-R.4131.21.2023r. stwierdził nieważność uchwały Rady Powiatu w Szydłowcu nr XLVI/287/2023 z dnia 3 listopada 2023 roku w sprawie stwierdzenia, że pismo Starosty Szydłowieckiego nie jest informacją na podstawie, której Rada Powiat w Szydłowcu uznaje, że została poinformowana o jego skazaniu prawomocnym wyrokiem.

Wojewoda Mazowiecki stwierdził nieważność powyższej uchwały, zarzucając jej istotne naruszenie prawa, co czyniło koniecznym wyeliminowanie jej obrotu prawnego z przyczyn szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu rozstrzygnięcia.

W ocenie Rady Powiatu w Szydłowcu stanowisko organu nadzoru jest błędne, bowiem przedmiotowa uchwała Rady Powiatu w Szydłowcu w żadnym wymiarze nie narusza prawa. Przeciwnie zarówno pod względem formalnoprawym, jak i merytorycznym Rada Powiatu w Szydłowcu uprawniona była do podjęcia przedmiotowej uchwały.

Wbrew stanowisku organu nadzoru, który wskazuje, że przedmiotowa uchwała wydana została bez podstawy prawnej, wskazać trzeba, iż legitymacja do działania Rady Powiatu w Szydłowcu wynikała w szczególności z przepisów prawa miejscowego, tj. § 18 ust. 4 pkt 1, 3 i 5 Statutu Powiatu Szydłowieckiego stanowiącego załącznik do uchwały Nr XX/139/2020 Rady Powiatu w Szydłowcu z dnia 29 grudnia 2020 roku w sprawie uchwalenia Statutu Powiatu Szydłowieckiego (Mazow.2021.212), dalej: Statut.

Statut, bowiem zawiera delegację dla Rady Powiatu w Szydłowcu do podejmowania: 1) postanowienia proceduralne, 2) deklaracje - zawierające sam zobowiązanie się do określonego postępowania, 3) oświadczenia i stanowiska - zawierające stanowisko w określonej sprawie, 4) apele - zawierające formalnie niewiążące wezwanie adresatów zewnętrznych do określonego postępowania, podjęcia inicjatywy czy zadania, 5) opinie - zawierające oświadczenia wiedzy oraz oceny; nadto Statut stanowi, iż postanowienia, deklaracje, oświadczenia, stanowiska, apele i opinie Rada przyjmuje w drodze uchwały (§18 ust. 4 i 5 Statutu).

Niemniej jednak nawet gdyby uznać, iż w Uchwale jako podstawę prawną winno się wskazać na § 18 ust. 3 i 5 Statutu zamiast czy obok przepisów wskazanych, to takie uchybienie nie może stanowić podstawy stwierdzenia jej nieważności. Jeśliby bowiem w uchwale j.s.t. wskazano w całości lub części błędną podstawę prawną, ale w obrocie prawnym istnieje przepis prawa (bądź to rangi ustawowej, bądź lokalnej) uprawniający organ stanowiący do

podjęcie danej uchwały, to tego rodzaju uchybienie uznaje się za uchybienie nieistotne, które nie daje podstaw do stwierdzenia jej nieważności. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ww. pogląd funkcjonuje jako utrwalony tak m.in. wyrok NSA z dnia 17 lutego 2016r., sygn. akt II FSK 3595/13, w którym sąd stwierdza, że *"Do takich istotnych naruszeń, skutkujących nieważnością uchwały, zalicza się naruszenie: przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał. Do tej kategorii uchybień nie zalicza się braku wskazania podstawy prawnej uchwały organu samorządu terytorialnego, a także wskazania niewłaściwej lub niepełnej podstawy prawnej, o ile istnieje przepis prawa stanowiący umocowanie do jej podjęcia."*

Niewątpliwie, więc istniejącą i wystarczającą podstawą prawną do podjęcia Uchwały są przepisy Statutu, a to § 18 ust. 4 pkt 3 i 5 mówiące o uprawnieniu Rady Powiatu w Szydłowcu do podejmowania w drodze uchwały oświadczeń i stanowisk - zawierających stanowisko w określonej sprawie oraz opinii - zawierających oświadczenia wiedzy oraz oceny. Skoro więc na dzień podejmowania Uchwały istniała podstawa prawna dająca Radzie Powiatu w Szydłowcu kompetencję do jej podjęcia, **stwierdzenie nieważności uchwały było działaniem bezpodstawnym i nieuprawnionym.**

Także wskazanie przez Wojewodę Mazowieckiego, iż „stanowisko Rady Powiatu narusza dyspozycję art. 6a ustawy o pracownikach samorządowych” jest błędne.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lipca 2018 roku sygn. akt I PK 207/17 w uzasadnieniu wyjaśnia m.in., iż: „W wyroku z 13 listopada 1997 r., I PKN 348/97 (OSNAPiUS 1998, Nr 16, poz. 479 notka), Sąd Najwyższy uznał, że przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika musi być niewątpliwa, a miesięczny termin określony w art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna bieg po sprawdzeniu wiadomości uzyskanej przez pracodawcę o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie. Pogląd taki był już wcześniej wyrażany w publikowanym orzecznictwie. Przykładowo w wyroku z 28 października 1976 r., I PRN 74/76 (OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 100, z głosem J. Krzyżanowskiego OSPiKA 1977, z. 7-8 poz. 127). [...] Podjęcie przez pracodawcę czynności sprawdzających, uzasadnionych stanem faktycznym sprawy, może odsunąć w czasie bieg terminu z art. 52 § 2 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2017 r., I PK 183/16, LEX nr 2320362).”.

Tak też potraktowano informację pisemną Starosty, tj. jako podstawę do podjęcia działań zmierzających do ustalenia faktycznego stanu prawnego i niezwłocznie wystąpiono do Sądu Rejonowego w Szydłowcu o przesłanie odpisu prawomocnego wyroku skazującego.

Istotnym jest, iż także wygaszenie mandatu Starosty, jako radnego Rady Powiatu w Szydłowcu, przez Komisarza Wyborczego nastąpiło nie bezpośrednio po wydaniu wyroku przez sąd II instancji (13 października 2023 roku), ale dopiero w dniu 21 listopada 2023 rok, tj. wydaje się po zweryfikowaniu informacji o zapadnięciu wyroku poprzez zapoznaniu się z treścią wyroku skazującego doręczonego przez Sąd Rejonowy w Szydłowcu.

Ocena tego czy treść pisma złożonego na ręce Przewodniczącego Rady Powiatu w Szydłowcu w dniu 18 października 2023 roku, stanowiła informację w rozumieniu art. 6a Ustawy o pracownikach samorządowych, tj. informację uprawniającą Radę Powiatu w Szydłowcu do podjęcia dalszych działań, winna być dokonywana przy uwzględnieniu brzmienia art. 180 kkw, który zobowiązuje sąd do przesyłania odpisu wyroku którym orzeczono zakaz zajmowania danego stanowiska właściwemu organowi samorządu terytorialnego, a który to przepis prawa został całkowicie pominięty przez organ nadzoru. Wskazana norma prawna nakazująca sądowi doręczenie ww. orzeczenia z urzędu podmiotowi właściwemu do podjęcia stosownych działań, uprawnionym czyni stanowisko, iż to prawomocny wyrok skazujący, nie zaś jedynie informacja o jego wydaniu, stanowi informację o której mowa w art. 6a Ustawy o pracownikach samorządowych/tak też: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 października 2017 roku, sygn. akt II PK 278/16/.

Przeciwnie twierdzenia mogą bowiem prowadzić do dalej idących niejasności w ocenie pojęcia informacji w rozumieniu art. 6a ustawy o pracownikach samorządowych. Każda bowiem informacja, czy to prasowa czy pochodząca od osób trzecich mogłaby być uznana za „wystarczającą” do wszczęcia procedury odwoławczej. Tym bardziej więc uwypuklić należy, iż owszem informacja czy to pochodząca od samego skazanego, czy z prasy czy z innego źródła winna być podstawą do pojęcia działań sprawdzających, nie zaś jednak do wszczęcia konkretnych procedur.

Mając na uwadze powyżej podane okoliczności podjęcie uchwały jest konieczne i uzasadnione.

